

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa R. D.

przeciwko Dzielnicowemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji Dzielnicy P. w W.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe i z tytułu pracy w warunkach szkodliwych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 1 kwietnia 2011 r.,

na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 stycznia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2010 r. częściowo uwzględnił apelację powoda – R. D. – od wyroku Sądu Rejonowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 5 grudnia 2008 r., uchylając zaskarżony wyrok w zakresie roszczenia o dodatek za pracę w warunkach szkodliwych i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji (pkt 1) oraz oddalając apelację w pozostałym zakresie (pkt 2).

Powód pismem z dnia 8 lipca 2010 r. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2010 r., zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej punktu 2.

Pkt II skargi skarżący sformułował następująco: „Wskazanie przesłanki określonej w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.: 1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 128 k.p. w brzmieniu przed dniem 1 stycznia 2004 r., poprzez błędną jego wykładnię, co doprowadziło do uznania, iż doba pracownicza odpowiada dobie astronomicznej; 2. naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 328 § 2 k.p.c., poprzez brak ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego do poglądu reprezentowanego przez powoda, wspartego przez doktrynę, że doba pracownicza nie jest tożsama z dobą astronomiczną.

Uprawdopodobniając poniesienie szkody, skarżący wskazał, że wynosi ona 8.926,21 zł., a polega na niezasądzeniu na rzecz powoda przez Sąd Okręgowy w W. wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przepracowane u pozwanego.

Ponadto skarżący wskazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W związku z datą wniesienia skargi na bezprawność – 29 lipca 2010 r. - zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 września 2010 r., tj. przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037). Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Według art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wnioszek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Przepis ten określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każde z sześciu wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2007, I CNP 79/06, LEX nr 567327, z dnia 21 grudnia 2006., III CNP 57/06, LEX nr 610080)..

Wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Wymaganie to jest samoistne i niezależne od obowiązku wskazania podstaw skargi. Przytoczenie podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia polega, podobnie jak w przypadku podstaw skargi kasacyjnej, na ogólnym określeniu wytykanych naruszeń prawa materialnego (ze wskazaniem postaci w jakiej to naruszenie nastąpiło) lub przepisów postępowania, które spowodowało niezgodność orzeczenia z prawem. Biorąc zaś pod uwagę sformułowania przytoczone na wstępie, uznać należało, że mimo powołania się na art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., w pkt II skargi przywołano jej podstawy (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), Skarżący wyraźnie bowiem przedstawił zarzut błędnej wykładni normy art. 128 k.p. – w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2004 r. oraz zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. – w opisanym przez skarżącego sposób. Zatem nie przytoczono w skardze przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Podkreślenia wymaga to, że nawet przyjęcie odwrotne, że spełniona została przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., prowadzi do wniosku, że brak przytoczenia podstaw skargi. Nie ma natomiast podstaw do uznania, że skarżący w zacytowanym sformułowaniu jednocześnie spełnił oba te wymagania. Należy bowiem mieć na względzie, że wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi,

różne funkcje i cele. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie pozostaje w związku z art. 424⁴ k.p.c. stanowiącym, że skargę można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Natomiast konieczność wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne wynika z tego, że istotą skargi jest właśnie stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc konkretnym jego przepisem. Można więc zarzucać naruszenie wielu przepisów, które doprowadziło do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem, jednak należy spośród nich wskazać ten przepis, z którym - zdaniem skarżącego - zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą, spowodować niezgodności z prawem, tym samym przepisy powołane w podstawach skargi nie muszą być jednocześnie tymi przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Bez spełnienia tego wymagania nie jest możliwe stwierdzenie przez Sąd Najwyższy bezprawności zaskarżonego orzeczenia, skoro nie wiadomo, z jakim przepisem prawa - zdaniem skarżącego - zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Rygory określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. stanowią takie wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, które przez ustawodawcę zostały wyraźnie oddzielone. Jest tak dlatego, że nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być - i często nie są - tożsame z przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2008 r., II CNP 74/08, LEX nr 548810, z dnia 11 stycznia 2008 r., I BU 9/07, LEX nr 448199, z dnia 8 stycznia 2008 r., I BP 48/07, LEX nr 442671).

Z tych względów przedmiotowa skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.